

V. ÉVFOLYAM.
Megjelenik minden vasárnap.
Ára 3 hóra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a KIADÓ-HIVATALBA városháztér 6. szám alá küldendő.

Pest, Márczius 19. 1871.
12. szám.

GYŰJTŐKNEK öt előfizető utan *tiszteletpéldány jár.*

Szerkesztői iroda: Városháztér 6. szám, ide küldendő mindenféle kézirat, mely „Ludas Matyi“-nak van szánva.

Bizony gyöngy egy állapot ez!!

Áldott, boldog, leirhatatlan
Dicsőséges állapot ez,
Mely most tenyészik, és a dolgok
Gyönyörüen mennek véghez!
Az ember sziv örömmel telik,
Hogy is ne örülne neki?
Midőn látja, hogy vágnak egybe
Az alkotmány-gép kereki!

Bécsben sonica lefoglalják
Szegény neue Freie Pressét,
Mert Hohenwarthék bizonyosan
Vették valaminek neszét!
Ugyan ekkor szent Boldizsár úr
Kegyéből látott Kolosvár
Szinte ilyet, lefoglaltatott
Az a jámbor „Magyar Polgár“!

S miért? nagy az ok, rettentő nagy,
Borzasztó a többi között,
A szegény lap a bb' a hatalmas,
Osztrák-törvénybe ütközött!!!
Talán lázitott, felforgató
Rebellis dolgot proklamált?
Talán a birodalmi egység
Eszméje ellen agitált?

Ó nem! A kefelevonatra
A szerkesztő elfelejté
Ráirni nevét kék plajbásszal!
Mint a Press-Gesetz kifejté; —
Üdv neked Bódi! az igazság
Szolgáltatásának úra!
De kár hogy nálad is nagyobb úr
Az a preventiv censura!

De talán hát osztrák örökös
Tartományban történt meg ez?
Hol a biró osztrák, és törvényt
A Reichs gesetzbuch szerént tesz?!
Dehogy! itt a magyar királyság
Keleti részén Erdélybe...
Szent Boldizsár könyörögj értünk!
És ne hagyj esni kétségbe!

Andrási úr gyöngyen replikáz
A közös hadsereg mellett,
Dicsőséget vív ki e részben
A vitéz kis Pulszki felett!
Eldarál fennyen, nagy kevélyen
Közös hadsergről minden jót!
Ugyan ekkor a cseh-tüzérek
Agyon vagdalnak egy bírót!

Talán épen akkor vagdalták
Holtra a bírót Hevesen?
Mikor ő uri kedve szerént
Viccelt a házba kényesen!
Vigyázz Heves! mert habár nagy úr
Az a honvédelmi ügyér,
De szent-üttse még nagyobb nálla
Egy rongy toprongyos cseh-tüzér!!!

Évről évre hát millióink
Özönét Kuhn azért issza:
Hogy katonái békés polgárt
Vagvaljanak össze-vissza!
Tán burkus volt az a hevesi
Bíró? és a königgréczi
Szaladjunkot fizették vissza
Néki, Kuhn úr hős vitézi!

Bizony áldott, leirhatatlan
Dicsőséges állapot ez,
Mely most tenyészik, és a dolgok
Gyönyörűen mennek véghez!
Egész öröm látni, a kormány
Dicsősége hogy felkapott,
Tudom lesz is a ki dicséri
Majd nyugtával ezt a napot!

Nagy Bögös.

Szabadkai életképek.

VII. kép.

A február havi közgyülés.

(Vége.)

Polgármester: Végre áttérek sáfárkodásunk farkára, vagyis a „kisajátitásra.“ — Nekem, mint kendtek is tapasztalhatták, meglehetős jártasságom van a köpönyegforgatásban; mert én tudtam lenni 48-as vérbiró; most tudok lenni közösügyes pártoló; s ha a szükség úgy hozza magával leszek oppositio, csak próbálja valaki elölem kinyalni a kegytányér fenekét?! — De most az egyszer úgy látszik, hogy a miniszterium a kasztja szegre szűrünket, és nem engedi kisajátitni azt, a mi nélkül a többi kisajátitás besavanyitás volna; már pedig nem kivánhatja a m. miniszterium, hogy az én kedves Bódog czimborám ő nagyságának czukros bonbonjait böjti korhelylevessel viszonozzam; hisz ilyesmit kaphat a Szlovánál is.

Inditványozom tehát, hogy a belügyminiszter oda utasittassék, miszerint ő viszont minket utasitson oda, hogy ő nagysága békapalotáját busás áron megvenni köteleztessünk. — Inditványozom továbbá, hogy ezen határozatunk kieszközlésére Ráday kir. biztos ő méltóságát, a ki kegyelmes volt bennünket be nem záratni (a mamelukok arczra borulnak) az ügy szentségénél fogva kérjük fel, és ebbeli kérelmünk tolmácsolásául a törvényszék Jakabját bizzuk meg, (általános helyeslés.)

Jakab: Igenis — csókolom kezeit polgármesteri nagyságodnak — „én az egyetemi természet emberi halandóságai legboldogabb lényének bátorkodom tartani ezen személyes parányiságomat, midőn dagadozó keblem hő érzelmeinek magasra törő lángoló hevével ő excellentiája kegyelmes lábainál hódolatteljes készséggel porba borulva legalázatosabban áldozhatok“ (egy kanizsai ember pajtásához: ejh bátya! — be jó lenne tiszaparti révésznek; ez tudná ám kiolvasni a kanizsai vámot!)

Egy csöndös pógár. Nem osztom a határozatot már azért sem, mert a „békapalota“ alatt többen a polgármester úr házát érthetnék, miután helyel helyel maga a polgármester úr személyesiti a békák királyát, (átalános zaj és „le vele“ kiáltás közt a gyülés szétoszlott).

Egy szemtanu a titkos lyukon.

Nagyméltóságú gr. Festetich György úrhoz, m. k. ministerhez, alázatos kérelme alolirtnak a még mindeddig megnem érkezett kutyabőr és érdemjel szorgalmazása tárgyában.

Nagyméltóságu excellentiás ur!

Látván és tapasztalván a Nagyméltóságod fennállása óta kivivott óriási eredményeket, az ujdonsült nemesek és megérdemjelezett hazafiakkal egyetemben, ámulattól majd hogy el-nem-fogult — kebelünk elismeréstteljes hódoladát, szent borzalommal valánk Nagyméltóságod előszobája előtt több izben lerakandók, de a kenettelјes távolság, mely Buda-Pest és Bécs, illetőleg mi és Nagyméltóságod között hatalmas lábalni-valót helyeze kilátásba, viszariasztá félénk szivünket, a merész buzgalmú czélnak érvényesitésétől.

Midőn azonban már már lanyhulni kezdő társadalmi életünknek, egy méltán epochalisnak nevezhető — fül nem hallott s szem nem látott — költemény, das heisst: szózat, örvendetes fordulatot adott;

Midőn az ujvilág és a korhadt Herculanum-ban kornyikáló szüzies német ének müvészek, s martialis ének müvésznők illatos termeiben mulatozó honpolgárok — minden nemesre fogékony kebleit egy egy bömbölő hangszerré változtatta a költői szikra, mely e honfi szózat minden egyes betűjéből kisugárzott;

S midőn az elragadtatás oly magas fokra hágott, hogy még a pesti városház tornyán szundikáló bakter is e költeményt énekelte el éji 12 órakor — ihlettel, mintha az öreg Maria czelli kan-onok előtt lett volna végbeviendő a fülbe gyónást:

Lehetetlen egy perczig is kiállnom tovább a hallgatást; mert lennék bár süket-néma és vak: a mennyei zengedezés „Hőher Péter“ hallására megkellene nyilni szememnek, hogy hangoztassam szavamat arra Bécs, akarok mondani Nagyméltóságod felé: „Kutyabőr, — érdemjel: hol késtek az éji homályban?

Ki egyébiránt megérdemnemjelezett elismerésteljes hódolattal vagyok.

Hőher Péter s. k.
a rokonnevű szózat teremtője
Buda Pesten.

Az illető hely.

Szokás volt régebben, sok helyen talán máig fenn áll, hogy a papok a kárvallottat kijelentették a kathedrából.

Egyszer az X-i páter pincze kulcsa is elveszvén, gondolta magában, ha a máséť kijelenti, mért ne jelentené a magáét is? ki is publikálá vala hát eképen: „Egyvalaki a mult héten egy pinczekulcsot elvesztett, a megtaláló tegye az illető helyre.“ Ez az illető hely pedig a templom oldalán lévő vakablak volt, ide szokták volt a hivek a talált portékákat tenni, honnan is azt a harangozó kinek kinek kezéhez szolgáltatta.

A páter másnap délután a szőlőbe akarván menni, megnézte ha valljon az illető helyre tette-e már valaki a pinczekulcsot, de bizony azt nem találta ott.

A mint azonban a kántor társaságában a pinczéhez ért, látja ám hogy a kulcs az ajtóban van.

Nézze csak kántor uram! mond a páter, még is csak jó jámbor keresztények ezek az én hallgatóim, csakugyan a legilletőbb helyre tették a kulcsot. A mint azonban a pinczébe lement, a páter látja hogy egy 6 akós fehérboros hordója kivan forditva a középre és üres. Az öreg persze vakarta ott is a hol nem viszketett, a vele lévő kántor pedig megszólalt: csakugyan jó jámbor keresztények ezek a mi embereink, mert a jó fehér ó bort jobb szeretik, mint ezt a csapraütött csigert.

Ludas Matyi okmánytára.

Bizomság levilly.

Hótty ezt a becsuletes tokacsleginy Jano Macsiske a mijenk falujaba az Issaseggen harom esztendü mik kity honap dolgozta a mijenk becsületes tokacs Szpivala Gyuronag mihelybe. Izs hogy ezt a becsuletes jámbor leginy soha mig csag senkinag semmi gorombasag megnem csinyalta, sem üvé gazdanak vaty zitelbe, vaty zasszunyba vaty üvé leanyaba semmi csunyasag megnem csinyalta, sem meg nem peszkolta, sem meg nem veszekete. De el akarja menyi a mijenk falujabol az Gyüngyüsre, azért kiagyunk neki evi becsuletes atestatum signatum.

Issasegg, die X-bris 15. 1812.

V. Gyuro
bizom mint biró.

Az orosz-porosz barátság jövő látképe.

Egyfejű: Nini maczkó szomszéd! ugy gondolnám, hogy azok a bárányok az én nyájamból valók, nem adná őket ide?

Medve: Ugy ám szomszédasszony! de hát aztán ha én ezeket oda adom, mi lesz nekem akkor?

Egyfejű: Mi lesz? hát hiszen van itt a kétfejű komámasszonynál elég a szomszéduram baromfi fajtájából, majd kipótoljuk ezekből a bárányok helyét, én is el akarom szerezni a komámasszonytól a magam fajtáját.

Medve: No hát csak kezdje el a szomszédasszony! majd én ugy teszek mint akkor tettem, mikor azt a ludat, meg azt a két galambot megszerezte.

Nyomdai hiba helyreigazitás.

A Ludas Matyi 7-ik számában az 55-ik lapon olvasható **szentelt fricska** czimü **igaz történetben a „disznókodtak“** szó helyett **„ebelkeltek“** teendő; mit is ezennel helyre igazit

Páter Makutyi.

Képtalány.

Melyiket pártolta ezek közül a vitéz miniszterelnök ur! a legközelebbi költségvetés tárgyalása alkalmával.

Nyilt válasz

annak a földvári három zug prókátornak, kik a páter Makutyi-féle adomaért ugy prüszkölnek.

Tegyék bolondá az urak az apjuk lovát, nem engem, mihaszna recriminatioikkal, hiszen a Ludas Matyiban nincs egy árva szó se az önök drága apát-plebánusukról. Pater Makutyi pedig örök idő óta udvari papja a Matyinak.

Alkalmasint nincs az uraknak pörük elegendő, hogy ugy rugdalódznak?

Báró Kémény Zsiga.

Tollfosztás.

Egy mezővárosban
A nők összejárnak,
Oda sem néznek a
Térdig érő sárnak.

Oda sem néznek a
Sárnak, vagy a kárnak,
Ha rájok itt, vagyott,
Tollfosztásra várnak.

Mint a kerti lapu
Ellapul a gyepen:
Ugy lapulnak meg az
Pamlag kereveten.

Kiáltsd bár hogy tűz van,
Árviz jön, sebesen
Kiki a merre lát
Menhelyet keressen;

Meg sem mozdul egy is,
Miért is mozdulna . .
Hiszen még nem duzzad
Tolltól az uj dunyha ?

Mig az megnem telik,
Jőjjön bár az éjfél,
Addig egyik nő is
Helyéről fel nem kél.

Mondhatod hogy pelyhes
Mint zsidó, vagy liba.
Azt feleli rá, hogy
Még az nem nagy hiba.

Ugyan ugyan mi hát
Mi nekik kedvet ad ?
Az, hogy tollfosztáskor
A férj otthon marad.

És illyenkor aztán
Nem perg ugy az orsó,
Vagy fazékas kézben
A készülő korsó,

Mint pereg a sok nyelv
Tiz husz is egyszerre,
Az köztök szerencsés,
Ki elébb tett szerre.

Ha forog a kerék
Ugy mozog a garat.
Mendemondához más
Nem kell mint akarat.

Ezen meg nem mulik
Kész az, és tárgy is van,
Ott a férj — ha más nincs, —
Még pedig távolban.

Hát az ország dolga ?
Oh ide csak vele,
Hiszen a nő-sziv is
Fájdalommal tele.

A jobboldal ellen
Panasz panasz után
Keserü érzéssel
Hangzik a nők ajkán.

Reiner teremtménye
Mondják — az uj megye,
Keresett czikk lesz már
Az ur zsidók kegye.

Ők ülnek ezután
A zöld asztal mellett.
Mózes törvényének
Egyszer érvény kellett.

Hű vazallként mindég
A kormányt környezik.
Ki ellene szóll, azt
Mindjárt megkövezik.

A pénzügyminisztert
Sujtja a hon vádja,
Telhetetlen mint a
Danaidák kádja.

Andrásy a nemzet
Élethalál harczát
Játéknak mondja, hogy
Megtartsa a tárczát.

Hát az a sugárut,
Az a szép promenád,
A frakkos magyarnak
Mily élvezetet ád?

De hova kisérem
Én a nők beszédét,
Hiszen annak soha
Nem érhetném végét.

Tollfosztás az eszme,
Ahhoz visszatérek,
És Csengeri urtól
Engedelmet kérek.

Ugy hallom, hogy egykor
Arany tollat kapott,
Küldje le, bizonnyal
Megfosztják, itt legott.

M e z ő k e r e s z t e s i.

Nyilt kérdés.

Gróf Andrássy honvédelmi miniszter urhoz.

Tetszett excellentiádnak a képviselő házban ugy nyilatkozni, miszerint felemelt homlokkal állithatja, hogy a honvédtisztek kineveztetésénél Protectio ur keze nem müködik hanem csak az érdem; azóta nem enged nyugodni a lelkiismeret, miként neveztethettem hát én ki honvéd főhadnagygyá, ki még abban a boldogtalan időben hátul gomboló nadrágot hordottam?

Szeniczey Ödönke.

Nyilt felelet Szeniczey Ödönkének.

Főhadnagy urnak tetszett tudakozódni tőlem, kinek köszönheti azon szerencsét, miszerint daczára annak, hogy 1849-ben még hátulgomboló nadrágot viselt, még is kineveztetett általam honvédfőhadnagynak.

Öszinte kérdésre öszinte felelettel tartozom. Köszönheti ön „a bivaly hus"-nak és Ferencz tyatyának, mely két protectio nélkül uram öcsém nem hogy főhadnagy, de még mameluk közlegény se lett volna.

Andreas Gyulási.

A körmendi hét sváb tanitónak

emlékül.

A körmendi tanitói testület
Megérdemli, hogy érje a dicséret,
Mert jó szándékbul hangversenyt rendezett,
Csak az baj, hogy magyar helyett német lett.

Megérkezett az ohajtva várt este,
Minden magyar csak a fülét hegyezte,
De biz abbul magyar ember nem értett,
Mert a magyar birka németet ellett.

Laufer orvos verte a zongorát,
Német tűzzel főzte a medicinát —
Kevergette Spiller Muki vonója . .
Kötözgette H e n n e Seideman húrja.

Sövegjártó kisasszony jol trillázott.
Melyért is ő legtöbb tapsot aratott.
Nem aratott Szvabodának a hangja,
Bár bőgött mint Körmendnek nagyharangja.

Ezt követte mindjárt nyomban a nyitány
„Höher Péter“ rezgett a Munczi húrján —
Volt a frakknak bugyogónak kelete,
Gólya fészek lett a nőknek fej-éke.

Ily formán a hangversenynek vége lett,
A magyar hang a hangszerben rekedett.
S mert magyarul énekelni szégyenlett,
A körmendi tanitókból osztrák lett.

Mester urak! illő hogy piruljatok;
Hangversenyben másra ne szoruljatok . .
Legyetek már valahára magyarok,
S akkor én a vén tamburás hallgatok.

Vén Tamburás.

Adomák.

A kedélyes nyugta.

M. Sz. városba várták a szatmári püspököt, e czélból a városi tanács gyülést tartott, melyen az határoztatott, miként a püspököt egyszerűen kell fogadni, ugy, hogy a város két végén diadalkapu épitessék létrából, és ez fonassék be zöld gallyal; de mivel a létrák összekötéséhez kötél is kell, e czélból megbizatott a városi kapitány, hogy azt szerezze be. A kapitány eleget is tett ennek, és igy nyugtázta a kötélverőt:

N y u g t a.

22 darab kötélről, melyet N. N. kötélverőtől a szathmári püspök ő méltósága e l f o g a t á s á r a átvettem.

N. N.
kapitány.

A református német.

Ez előtt vagy harmincz évvel egy burkus vándorló érkezett M. Sz. városba, s itt valami csint követvén el, a kemény kalvinista nyaku központi szolga-biróhoz vitetett. A szolgabiró kérdezi a vádlottat:

Hová való vagy?

A burkus felel: Berlinbe.

Hogy hinak?

Megmondja nevét a bevádolt.

Miféle vallású vagy?

Református. Hallván ezt az öreg biró, egész haragosan mondja: hazudsz német! református csak magyar ember lehet. Az öreg úr tán még most is ebben a hiszemben van.

Két pulyka, mint tanú.

Két izraelita a rabbi elé vitte perét, s miután részletesen mindkettő elbeszélte a per tárgyát, a rabbi válaszolt nekik, még pedig úgy, mely az alperes hátrányára látszott lenni. Ekkor az alperes — megjegyzendő, hogy a felperes egy kicsit nagyott hallott — a rabbihoz közelebb lépett, és majdnem súgó hangon azt mondá: hogy hozott két pulykát. A rabbi erre nagy hangon igy szólt: hát mért nem mondottad te nekem hamarább, hogy neked két tanúd is van? Tied az igazság.

Nem csak a spanyoloknak van hosszú nevök, akad az nálunk is elég. Marmarosban a legközelebbi sorozás alkalmával következő nevü ujoncz soroztatott be: C s v o r s z u k J u r e g e f j u k p i p á s c s u k u p a p a r i g u. Nohát nem elég? ehez már csak egy kis báró czim kell.

Töprenkedés.

Ugyan mi történik már no?
Megy Andrássy? avagy marad?
Csak baj! midón az emberben
Nincs meg az az önakarat.

Ma azt hirli a szél kakas:
Andrássy magát lejárta, —
Kegy vesztett lőn az udvarnál
Megbukik ő, meg a pártja

Holnap már azt kürtölgeti
Az az élelmes scribler had:
Beust, Jirecsek és Hohenwart,
Mind megy, csak Andrássy marad.

Csak baj, midőn a nagy úrnak
Nincsen meg ön akarata . .
Csak eszköz és csak játékszer
Valamenyi diplomata.

Ludas Matyi eredeti okmánytára.

Egy falusi asszonyságot nagyon meglátogattak a terhes nyavalyák. Sokat szenvedett hátgerincivel, lábszáraival, tüdejével, májával, szóval minden féleporcikájával. Ugy el is fogyott már mint egy száraz csontokon élődő agár.

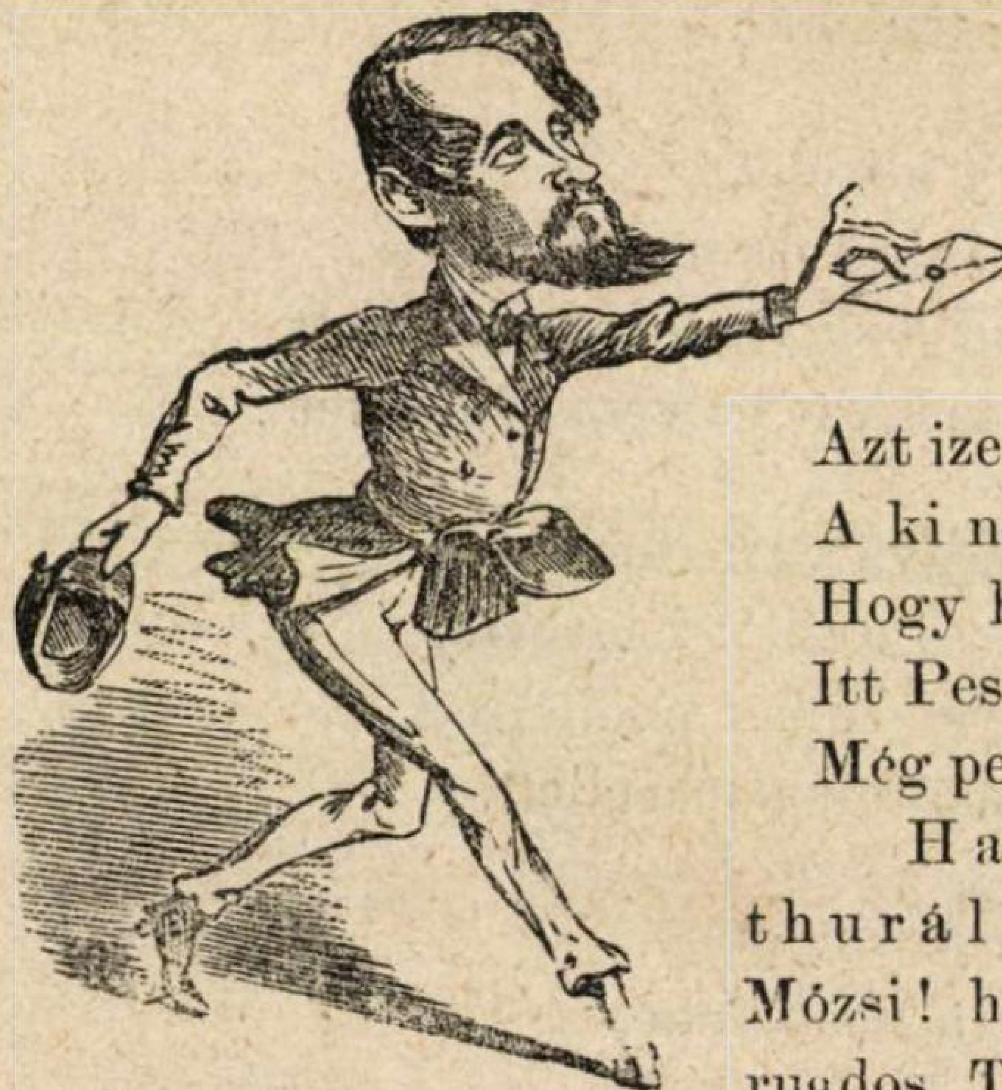
Ekkor véletlenül találkozott egy városi tudálékos német szatyorral. Ennek kérdezősködéseire a beteges asszony felületesen elbeszéli bajait. — A német asszony azonban nem igen értette meg a betegség miben létét, s azért aztán midőn visszatért a városba, ott elmélkedni kezdett ez iránt bővebben, s ennek folytán ilyen forma levelet irt onnét a pátiens asszonysághoz :

„Diszdöld Asszonyzsák!

Iken naty rist veszeg a diszdöld Asszonyzsák bujában. Arra girem dehát hogy az buját fetesze fel negem iráspeli gépen, hogy ity én az batikárius szerit mek güldhessek az asszonyzsáknag. Attik is azonpan mik az batikárius szerit pevehetné az asszonyzsák, én azd a házi orvossákot go mendálok, hogy dessék használnyi elözör is egy förös fejü jó gemény gakast. Dessék azt meggobasztanyi, leforáznyi, s a közire ülnyi. Ha az asszonyzsáknak állapotja enneg a a förös gokasnak a közin jól mek báczulódott, agor dessék mintjárt az átypa lefegüdni, s ott melekipe mintjárt az hád kirinceket, s az farcsondokat hecsedli legvárral pekenyni . . . .

No ha ez nem használ, aggor minten esedre, a batigárius szere használni fog . .“

Zsiga pósta.

Nagy Bőgősnek: Hétfő vagy Kedd! elne feledd.

Papirrágónak: Azt izeni képviselőd:
A ki neked nagy tisztelőd,
Hogy ha engedi az időd,
Itt Pesten látogasd meg őt,
Még pedig hát minél előbb.

Hasli Mózes nathurál puethának. Mózsi! Mózsi! hát a sárgo mért nem rugdos. Tán maródi? vagy thalánthán gyapjut hord most?

V. Mnek Sáros Patakon: Ismerjük mi Sebeczki prókátor urat mint a rosz pénzt, s azt a példabeszédet tartjuk „hadd ugasson a kutya! csak meg ne harapjon“; hanem azért az adatokat köszönjük, adandó alkalommal hasznát veszszük.

Felelős szerkesztő és kiadó laptulajdonos: MÉSZÁROS KÁROLY.

Pesten, 1871. Nyomtatta idősb Poldini Ede, úri-utcza 7. szám.